

CLAUDIA GRAY

ZWART KRACHT

Vertaling Marjet Schumacher

Harper
Collins
Young Adult

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2014 Amy Vincent
Oorspronkelijke titel: *Steadfast*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0112 8
ISBN 978 94 027 5529 9 (e-book)

NUR 285
Eerste druk mei 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperTeen, een imprint van HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Praktisch elke grafsteen op de begraafplaats van Captive's Sound deed een belofte voor de eeuwigheid.

Op de grafstenen stonden dingen als TER EEUWIGE HERINNERING en VOOR ALTIJD IN ONS HART. Maar ondanks al die beloftes van oneindige toewijding, leek niemand er vaak een bezoek te brengen.

Vandaag waren er echter drie mensen gearriveerd.

Nadia Caldani stond direct onder het gietijzeren hek, dat was gebogen in krullen die bladeren, rozen en doornen moesten verbeelden. Niets aan haar wijnrode trui of donkere spijkerbroek verraadde het belangrijkste geheim dat Nadia had: dat ze een heks was – jong en slechts half geschoold, maar krachtiger dan ze zelf voorheen had gedacht.

Haar dikke zwarte haar was in een paardenstaart naar achteren gebonden, zodat de blauwe plek op haar slaap en de kleine snijwonden op haar ene wang te zien waren. Nog geen zesendertig uur geleden had ze gevochten tegen de duisterste magie die ze kende – uitgeoefend door Elizabeth, een tovenares, een dienaar van de Ene Beneden. Op de een of andere manier, tegen alle verwachtingen in, had Nadia gewonnen. Ze wist dat ze eigenlijk opgetogen zou moeten zijn, en toch flakkerde er nog steeds angst in haar binnenste, een vuur dat niet helemaal wilde doven.

Ik heb geluk gehad, dacht ze bij zichzelf. Maar in elk geval is Elizabeth er niet meer en kunnen we gaan beginnen met puinruimen.

Naast haar stond Mateo Perez, zijn schooljack openhangend over het zwarte t-shirt en de spijkerbroek die hij aan moest voor zijn dienst in het restaurant. Nadia wist dat hij zichzelf altijd had beschouwd als

een buitenstaander in Captive's Sound, geïsoleerd door de vloek die zijn familie achtervolgde. Heel lang had hij geloofd dat hij maar één echte vriendin had – maar dat was slechts een illusie geweest, een spelletje dat Elizabeth had gespeeld met zijn geest. Elizabeth had hem, en de vloek, gebruikt voor haar eigen doeleinden.

Het was Nadia gelukt om aan Mateo te laten zien wat Elizabeth werkelijk was. Nog belangrijker was dat ze had ontdekt wie hij werkelijk was: iemand die sterk genoeg was om de vloek te dragen. Iemand die kon dienen als haar Stavast, degene die de kracht van haar toverkunst kon versterken. Iemand die nu magie aan het werk kon zien in de wereld, zowel lichte als duistere. Binnen een paar weken had ze geweten dat ze hem nodig had aan haar zijde, voor altijd. Ze hadden pas een paar dagen geleden voor het eerst gezoend; ze had het gevoel dat ze die kus tot op dit moment nog kon proeven, zijn lippen tegen de hare nog kon voelen.

Nu hebben we tijd, dacht ze, terwijl hij van opzij naar haar keek. Alle tijd van de wereld. Dus deze dag draait niet om ons. Deze dag draait om Verlaine.

Verlaine Laughton leunde tegen het hek en probeerde op adem te komen. Haar bleke hand klampte zich vast aan de gietijzeren bladeren; om haar pols bungelde het witte plastic bandje dat ze in het ziekenhuis om had gehad en nog niet had afgeknipt. Hoewel haar vaders hadden gesputterd omdat ze zo snel na haar ontslag alweer met haar vrienden op pad ging, had ze hen ervan weten te overtuigen dat ze daar behoefte aan had. 'Zonlicht,' had ze gezegd. 'Frisse lucht.' Dat klonk gezond, toch?

Nu stond ze op het punt om voor het eerst in veel te lange tijd naar het graf van haar ouders te lopen. Door middel van Nadia's toverkracht, en misschien ook Mateo's vermogens als haar Stavast, zou Verlaine te weten komen of hun dood was veroorzaakt door

duistere magie – of alle ellende in haar eenzame leven, vanaf wees worden als baby tot en met het zilvergrijze haar dat ze op haar zeventiende al had, het resultaat was van een spreuk die Elizabeth had uitgevoerd.

Elizabeth is voorgoed verdwenen, hield Verlaine zichzelf voor. Ik kan het haar hoe dan ook niet meer betaald zetten. We kunnen niets meer doen om de spreuk ongedaan te maken nu Elizabeth dood is. Dus wat heeft het voor nut om het uit te zoeken?

Nadia legde haar hand op Verlaines schouder. ‘Gaat het?’

‘Ja hoor.’ Verlaine richtte zich op in haar volle lengte – vele centimeters langer dan Nadia, zelfs een paar centimeter langer dan Mateo. ‘Ik voel me prima.’

‘We hoeven dit niet nu te doen,’ zei Mateo. ‘We kunnen ook over een paar dagen terugkomen. Er is geen haast bij.’

‘Ik weet dat het niet nu hoeft.’ Verlaines woorden kwamen er ratelend uit, te snel en te bibberig, maar vastberaden. ‘Het hóéft helemaal nooit. Maar ik wil het weten. Dan is het maar achter de rug.’

‘Oké. Kom mee.’ Nadia sloeg haar arm om Verlaine heen, en door dat menselijke contact voelde ze zich beter.

Nadia had gezegd dat de magische resonantie rondom Verlaine oud was en praktisch terugging tot het begin van haar leven. Als Elizabeth verantwoordelijk was geweest voor de spreuk, zouden ze die niet kunnen verbreken – nu Elizabeth dood was.

De magie rondom Verlaine was echter van een buitengewoon wreed soort. Hij verhinderde dat ze ten volle werd opgemerkt of gewaardeerd. De magie verhinderde dat er van haar werd gehouden.

Het was geen absolute barrière. Haar familie, die al sinds haar geboorte van haar hield, en dus al van vóór de spreuk, hield nog steeds innig van haar. En in de afgelopen paar weken waren er momenten geweest waarop andere, sterkere magische krachten tijdelijk het effect ongedaan hadden gemaakt van wat het ook was wat Verlaine was

aangedaan – momenten waarop ze het gevoel had dat haar vrienden oprecht om haar gaven.

Die momenten waren echter van korte duur. Verlaine wist dat Nadia zelfs nu voornamelijk hier was uit een soort plichtsbesef, en toen haar blik die van Mateo ontmoette, zag ze daar eenzelfde schuldgevoel. Het lag net zomin aan hen als aan Verlaine. De magie was de boosdoener.

Zelfs als de vloek permanent is, wil ik de waarheid. Zodat ik gewoon weet waar ik mee te maken heb, in plaats van me altijd maar af te vragen waarom.

Langzaam liepen ze over het rotsachtige pad dat rondom de begraafplaats lag. Captive's Sound klampte zich al sinds het koloniale tijdperk vast aan dit grillige, vreugdeloze stukje kustlijn van Rhode Island. Een aantal van de grafstenen was eeuwenoud, zwart van ouderdom, de eens zo diep uitgehouwen letters door regen en tijd afgesleten tot louter krassen. De kou van de novemberwind voelde des te scherper door de zoute lucht die goudkleurige bladeren langs hun voeten voortblies en rukte aan Verlaines lange grijze haar.

Captive's Sound was op de een of andere manier door en door ziek. Rot vanbinnen, dacht Nadia, vanwege alle duistere magie die hier de afgelopen eeuwen was uitgeoefend door Elizabeth Pike. Ze had gehoopt dat Elizabeths dood misschien al een begin zou hebben gemaakt met het herstel van het stadje. Maar de bomen waren nog steeds naargeestig en te klein, het licht wateriger en minder helder.

Aan de andere kant was het pas 2 november. Geef het de tijd om te genezen, hield Nadia zichzelf voor.

Verlaine stond abrupt stil, zodat haar Converse-sneakers het zand op het pad deden opstuiven. 'Daar. Mijn ouders liggen daar.' Ze wees naar een nog glad blok graniet, een van de lange grafstenen die een dubbel graf markeerden.

Nadia loodste haar erheen. Ze zag dat Mateo zijn best deed om niet op plekken te staan waar een dode zou kunnen liggen. Bij sommige mensen zou dat alleen maar bijgeloof zijn geweest, maar bij Mateo, zo wist ze, was het een teken van respect.

Uiteindelijk stonden ze aan de voet van het dubbele graf, kijkend naar een grafschrift dat luidde: RICHARD EN MAISIE LAUGHTON, GELIEFDE KINDEREN, LIEFHEBBENDE OUDERS. TE VROEG VAN ONS HEENGEGAAN.

‘Ze hebben geen bloemen,’ zei Verlaine met een klein stemmetje. ‘Toen ik klein was, wilde ik altijd graag bloemen komen leggen, maar oom Dave moest er steeds van huilen. Hij had een hechte band met mijn moeder; hij zei dat ze zijn beste vriendin was, altijd geweest. Het deed hem zoveel pijn om hierheen te gaan dat ik ben gestopt met vragen. Maar nu hebben ze al jaren geen bloemen meer gehad.’

‘Het geeft niet,’ zei Mateo. ‘Ze weten dat je nog steeds van hen houdt.’

‘O ja? We hebben bewezen dat tovenarij bestaat, en dat heksen bestaan, en gestoorde tovenaressen die vlak naast je zitten in de scheidkundes, maar we weten helemaal niets over de hemel, voor zover ik weet.’ Verlaine wreef over haar gezicht, ook al huilde ze niet.

Het was alsof ze zich probeerde te concentreren, dacht Nadia.

‘Of staat dat in je Boek der Schaduwen, Nadia – bewijs dat er een leven is na de dood?’

‘Nee hoor. Dat is voor mij net zo goed een raadsel als voor jou.’ Nadia kwam tot de conclusie dat gefocust blijven op wat hun te doen stond op dit moment de beste manier was om Verlaine te troosten. ‘Verlaine, ik wil graag dat je tussen de twee graven in gaat staan.’

Het had onmiddellijk effect. Alleen al bij de gedachte aan een constructieve bezigheid herpakte Verlaine zich. ‘Helemaal daar bij de grafsteen? Of maakt dat niet uit?’

‘Het maakt niet uit, maar er zou enige, eh... fysieke impact kunnen zijn. Dus het is goed om wat verder naar achteren te gaan staan.’ Ze keek over haar schouder achterom. ‘Jij kunt ook maar beter een beetje afstand houden, Mateo.’

Hij glimlachte naar haar, en het was zo’n ogenblik waarop het haar ineens weer allemaal overviel – hoe het kon dat deze fantastische jongen in haar leven was gekomen, juist op het moment dat ze probeerde iedereen buiten te sluiten. Mateo had de deuren ingetrapt. De hekken platgebrand. Het slot van de poort geforceerd.

‘Afstand,’ zei hij. ‘Okidoki. Heb je hier geen Stavast bij nodig?’

‘Ik heb mijn Stavast altijd nodig,’ zei Nadia zacht. ‘Maar je bent zo dichtbij genoeg.’

Verlaine posteerde zich tussen de graven van haar ouders in en staarde bevreemd naar de plek waar haar moeder lag. Haar gebruikelijke vintage look was vandaag minder gepolijst, maar ze had een gebleekte spijkerbroek met een ruimvallende witte sweater aangetrokken voor een jarentachtiguitstraling.

Het enige wat Nadia kon denken, was dat ze er erg bleek en mager uitzag. Als een geest tussen de graven.

‘Hier?’

‘Prima.’ Nadia hief haar hand op en pakte haar pols beet – of om precies te zijn: het bedeltje van kwarts dat aan haar armband bungelde. De armband was niet zomaar een sieraad; het was haar manier om te zorgen dat ze de basiselementen die ze nodig had voor haar toverkunst altijd bij de hand had.

De elementen op zich waren echter niet de magie. Ze gaven Nadia alleen houvast, bereidden haar voor. Voor magie had ze de spreuk nodig.

Om de magie te onthullen die lang geleden was uitgevoerd:

Angst die wordt overwonnen.
Liefde die wordt verloochend.
Geheimen die worden blootgelegd.

Dat waren de ingrediënten. Nu moest ze er kracht aan geven. Nadia deed haar ogen dicht en dacht aan de diepste, meest concrete emotionele herinnering die paste bij elk ervan.

Samen met Mateo midden in de vlammen staan tijdens de brand op de Halloween-kermis, zich ervan bewust dat het huis elk moment om hen heen kon instorten, geconfronteerd met Elizabeths magie en terugvechtend met haar eigen toverkracht.

‘Het is beter zo,’ zei mama in de deuropening, een koffer in haar hand. Ze keek Nadia niet eens recht aan voordat ze haar dochter voorgoed verliet.

Elizabeths blik vangen aan de andere kant van het scheikundelokaal toen een van Nadia’s spreuken op hol sloeg, en Elizabeths spottende glimlach, haar totale gebrek aan verbazing, dat onthulde dat zij ook een heks was – maar afgrijselijk genoeg, zonder enige twijfel, een Tovenares.

Nadia deed haar ogen open en zag dat er een flesgroene mist om hen heen dreef, geconcentreerd rond de graven en rond Verlaine. In de lucht klonk een zacht ruisen, als zijde op zijde. Verlaines lange zilvergrijze haar begon om haar heen uit te waaiëren, alsof ze zich onder water bevond.

‘Het is koud,’ fluisterde Verlaine.

‘Heel stil blijven staan.’ Nadia hief waarschuwend één hand op.

Verlaines ogen werden groot, maar ze verroerde zich niet.

De mist wervelde iets sneller en bevroor toen – letterlijk. Het ene moment was het damp, het volgende moment ijzelden er groenige

ijskristallen rond hen neer. Verlaine kromp ineen en bedekte haar hoofd terwijl het ijs op de grafstenen van haar ouders kletterde. Het smolt direct, liep tussen de uitgehouwen letters door en drupte neer in het bruinige gras eronder.

Verlaine gluurde tussen haar vingers door. ‘Was dat het?’

Nadia knikte. Mateo deed een stap dichterbij hen toe, en toen ze zich naar hem omdraaide, zag ze haar vermoeden bevestigd in zijn ogen. ‘Hoe zag het er voor jou uit?’ vroeg ze. Als haar Stavast bezat Mateo een vermogen om toverkracht te zien dat zelfs zij nooit zou kunnen evenaren.

‘Donkerrode metalige... strepen, denk ik.’ Hij worstelde, probeerde zichtbaar de juiste woorden te vinden. ‘Alsof ze neerregenden in een soort groenige mist.’

‘Die mist zagen wij ook. Gratis en voor niets.’ Verlaine kwam op wankelende benen hun kant op.

Nadia wist niet of het de nasleep was van de manier waarop Elizabeth haar vorige week had toegetakeld, of dat het kwam door de emoties die ze vast en zeker voelde.

‘Donkerrood dus. Dat is oude magie, toch? Wat vertelde de spreuk jou, Nadia?’

Nadia besloot dat ze het maar beter zo snel en ondubbelzinnig mogelijk kon zeggen. ‘Het is niet zomaar een echo van een oude spreuk. Wat voor spreuk dit ook is geweest, hij is lang geleden uitgesproken, maar nog steeds werkzaam. Hij is gekoppeld aan de dood van je ouders. Het is duistere magie, zonder enige twijfel. En...’ De volgende bewering was alleen maar Nadia’s eigen inschatting, maar ze was heel zeker van haar zaak. ‘...ja, Elizabeth zat erachter.’

In eerste instantie reageerde Verlaine niet. Haar bleke gezicht bleef bijna uitdrukkingloos, en afgezien van haar wapperende haren verroerde ze zich niet.

Mateo deed een stap dichterbij haar toe. ‘Verlaine? Gaat het wel?’

‘Ik had op z’n minst bloemen kunnen meebrengen.’ Met die woorden sloeg Verlaine haar armen over elkaar, liet haar hoofd hangen en keerde zich naar binnen.

Verlaine had hun het verhaal verteld van de dood van haar ouders – en zelfs voor haar was het alleen maar een verhaal, eentje dat haar was verteld, want ze was nog een baby geweest toen het gebeurde. Ze was huilend in haar wiegje aangetroffen; haar ouders lagen dood in hun slaapkamer, allebei kennelijk zo plotseling en zo ernstig ziek geworden dat ze zelfs niet bij machte waren geweest om alarm te slaan voordat ze waren overleden. Nu wisten ze dat Elizabeth erachter zat. Elizabeth moest er die dag zijn geweest en de huilende baby Verlaine hebben genegeerd terwijl ze neerkeek op haar twee slachtoffers.

Maar waarom? Was Verlaines moeder ook een heks geweest, iemand die door Elizabeth was vernietigd omdat ze vijanden waren? Als Elizabeth de vader had vermoord uit wrok, waarom dan Verlaine in leven laten? Had Elizabeth er misschien voor gezorgd dat mensen niets om Verlaine gaven, zodat niemand de dood van haar ouders zou gaan onderzoeken?

Het was allemaal niet logisch. Hierna zou Nadia spreuken proberen om erachter te komen wat er precies was gedaan – zoveel kon ze misschien nog wel voor elkaar krijgen. Ze zou Verlaine echter nooit kunnen vertellen waarom Elizabeth het had gedaan. De reden was tegelijk met Elizabeth gestorven.

Opnieuw dacht ze aan haar moeder die de deur uit liep en haar gezin voorgoed verliet. Soms dacht Nadia dat niet weten waarom nog het allerergste was van het hele verhaal.

Mateo pakte haar hand terwijl ze allebei dichter naar Verlaine toe liepen. De aanraking was nog steeds zo nieuw dat er een rilling van opwinding over Nadia’s huid liep.

‘Hé,’ zei Mateo zacht tegen Verlaine. ‘Gaat het wel?’

‘De volgende keer ga ik eerst even bij Jasmine langs.’ Verlaine

streek haar zilverachtige haar naar achteren; haar hand was nog steeds beurs van het ziekenhuisinfuus. ‘Dat is de plaatselijke bloemist, Nadia. Ik was vergeten dat je hier nieuw bent en dat je dat misschien niet weet. Ik kan er even langsgaan en een bos rozen halen. Of twee. Of... Hoeveel rozen denk je dat ze standaard op voorraad hebben?’

Nadia wilde tegen Verlaine zeggen dat alles goed zou komen, maar ze wilde haar vriendin geen valse hoop geven. ‘Zeg, ik wil iets proberen.’

‘Nog een spreuk?’

‘Ja. Ik wil achterhalen wat je precies is aangedaan en of er een manier is om het ongedaan te maken.’

Bij die woorden keek Verlaine op. ‘Kún je het ongedaan maken?’

‘Misschien. Dat weten we pas als we het proberen.’ Nadia glimlachte haar bemoedigend toe. Zolang ze maar in de buurt bleven van de lichamen van haar ouders – de eerste slachtoffers van de spreuk, en daarmee degenen die de diepste sporen van magie droegen – dacht Nadia dat ze een kans maakten. Ze bracht haar hand omhoog naar haar armband, klaar om aan de volgende spreuk te beginnen.

Verlaine gilde.

Mateo greep Nadia beet en trok haar naar achteren, luttele seconden voordat haar haar overeind ging staan. Het was alsof de bliksem insloeg, maar in plaats van een korte lichtflits kwam er een wervelende vuurkolom voor hun neus omhoog, kronkelend en kolkend van de hitte. Het gebulder van de vlammen deed pijn aan Nadia’s oren, en ze liep wankelend in Mateo’s armen.

‘Mijn ouders!’ riep Verlaine.

De vlammen dansten op de twee graven. Dansten – nee, vertéerden. Terwijl Nadia vol afgrijzen toekeek, stortten de graven in, alsof de doodskisten en lichamen die erin lagen van het ene op het andere moment weg waren.

Het vuur verdween even snel als het was gekomen. Een paar ogenblikken lang stonden ze daar met z'n allen te staren naar de verschroeide aarde, hun versnelde ademhaling de enige onderbreking van de stilte.

'Wat –' Verlaine moest even stoppen en dieper ademhalen voordat ze de zin kon afmaken. 'Nadia, wat heb je gedaan?'

'Dat was ik niet,' zei Nadia.

Vanachter hen klonk een stem: 'Nee. Dat was ik.'

Allemaal tegelijk draaiden ze zich om. Onder een stenen engel stond Elizabeth.

Levend en wel.

Elizabeth glimlachte. 'Precies degenen die ik zocht.'

HOOFDSTUK 2

Ze leken allemaal stomverbaasd om haar te zien. Elizabeth had vast gedacht dat ze inmiddels wel begrepen wat de volle omvang was van haar kracht, maar kennelijk dus niet.

‘Jij bent dood.’ Mateo kneep zijn ogen tot spleetjes; elk woord dat hij zei, was ruwer dan het vorige. ‘Je bent omgekomen bij de brand op de kermis. Je zat daar als een rat in de val; ik heb je gezien.’

‘Ik heb jou ook gezien bij de brand op de kermis,’ merkte Elizabeth op. ‘Je lijkt nog springlevend te zijn. Waarom ik dan niet? En Nadia ook, zie ik.’ Al was Mateo in het verleden nog zo belangrijk voor haar geweest, Elizabeth was hier maar om één reden. Nadia Caldani was nu degene die haar belangstelling had.

Nadia vond haar stem. ‘We hebben je gestopt. Dat weet ik zeker. Halloween was de enige avond waarop je het had kunnen uitvoeren. Dat betekent dat je hebt gefaald.’

Wat waren ze naïef. ‘Dacht je dat mijn plan was om Captive’s Sound te verwoesten? Dat was alleen maar bijkomende schade. Jij was zo slim om daar een weg omheen te vinden, Nadia.’

En ik blijf in leven om de Ene Beneden te helpen bij Zijn grote reis naar de wereld der sterfelijken, om de kloof te overbruggen tussen Zijn wereld en deze, niet voor heel even, maar voor de eeuwigheid.

‘De dood van al die honderden mensen – misschien wel duizenden – was alleen maar bijkomende schade?’

Nadia’s gezicht drukte ongeloof uit, al wist Elizabeth niet goed waarom. Het deed nauwelijks ter zake. ‘Ik ben je oprecht dankbaar.’ Elizabeth zag geen enkele reden om niet eerlijk te zijn. ‘Je bent een

getalenteerde heks. Maar je bent ongeschoold in de hogere vormen van het Ambacht, en je hebt geen lerares.’

Nadia’s hoofd ging met een ruk naar achteren, alsof ze een klap had gekregen. De herinnering aan haar moeder die haar verlaten had raakte een gevoelige snaar.

Elizabeth vervolgde: ‘Je hebt iemand nodig die je kan begeleiden bij de afronding van je opleiding. Zonder lessen zul je je nooit optimaal kunnen ontwikkelen, en dat zou misdadig zijn. Vind je niet?’

‘Het zijn jouw zaken niet,’ zei Mateo, en hij ging tussen haar en Nadia in staan.

‘Wel als ik haar lerares word,’ zei Elizabeth. De uitwerking van die woorden was zoals Elizabeth al had verwacht: volstrekt ongelooft.

Er verstreken enkele ogenblikken voordat Nadia wist uit te brengen: ‘Dat meen je niet.’

‘Is het niet een van de basisbeginselen van het Ambacht om elkaar met raad en daad bij te staan?’

‘Jij bent geen lid van het Ambacht – niet meer!’ kaatste Nadia terug.

De beurse plekken in haar gezicht moesten vreselijk pijnlijk zijn geweest; ze maakten haar lelijk in haar boosheid, bijna wanhopig.

‘Je hebt trouw gezworen aan de Ene Beneden!’

‘Je bedoelt dat ik een van de Eerste Wetten heb gebroken?’ Elizabeth wierp een veelzeggende blik op Mateo. ‘Zoals over magie praten met een man?’

Nadia schudde haar hoofd. ‘Dat is anders.’

‘O ja? Een coven zou vinden van niet. Ze zouden ons er allebei uit gooien, niet alleen mij. We zijn buitenstaanders, jij en ik. Je beseft het alleen nog niet.’ De wind trok aan Elizabeths krullen en veranderde haar huid onder haar dunne katoenen jurk in tintelend kippenviel. Nu ze niet langer onsterfelijk was, kon ze de kou voelen.

Het was een eigenaardige sensatie, nog nieuw genoeg om niet onwelkom te zijn, ondanks het ongemak.

De wereld was weer helemaal fris voor haar. Na eeuwen van verveling vond Elizabeth dit een welhaast oneindige verrukking. ‘Stel je eens voor,’ zei ze tegen Nadia. ‘Ik leef al langer dan iedere andere heks. Ik ken magie waar niemand anders zich ooit mee bezig kan houden. Ik ben bereid om je alles te leren. Wat heb je te verliezen?’

‘Mijn ziel, om maar wat te noemen.’ Nadia sloeg haar armen om zichzelf heen en deed een stap dichterbij Mateo, die haar omhelsde. ‘De Ene Beneden dienen is slecht. Dat ga ik nooit doen. Nóóit.’

Mensen die nog nooit onsterfelijk waren geweest, hadden rare opvattingen over het begrip nooit. Elizabeth overwoog of ze hen hierop zou wijzen, maar op dat moment begon het meisje met het grijze haar te praten.

‘Je hebt mijn ouders vernietigd,’ zei ze met bevende stem. ‘Zelfs hun lichamen. Zij waren het enige wat ik nog had.’

‘Dat is de schuld van je vriendin,’ antwoordde Elizabeth. ‘Ik kan niet hebben dat jullie al mijn harde werk ongedaan maken.’

‘Dit kan niet.’ De woorden van het meisje met het grijze haar waren nauwelijks meer dan een fluistering, alsof ze geen adem genoeg had om er meer kracht achter te zetten. En ze ademde snel – veel te snel. ‘Ik zie jou niet echt. Dit is een droom. Een nachtmerrie. Dat is alles. Het is niet echt.’

Elizabeth hield haar hoofd scheef. ‘Waarom zou je denken dat nachtmerries niet echt zijn?’

Het meisje viel flauw en zakte op de grond in elkaar. Haar grijze haar stak schril af tegen de donkere aarde.

‘Verlaine!’ Onmiddellijk knielde Nadia naast Verlaine neer, direct gevolgd door Mateo. ‘Wat heb je met haar gedaan?’

‘Niets. Ik denk dat het de schok is.’

‘Laat ons met rust.’ Mateo keek alsof hij wilde opstaan en haar in haar gezicht wilde stompen, hoe onnozel het ook zou zijn geweest om dat te proberen. ‘Je bent de slechtheid zelve.’

Elizabeth haalde haar schouders op en vertrok. Terwijl ze wegliep, hoorde ze dat ze probeerden om hun op de grond gevallen vriendin weer bij te brengen, hun woorden opgaand in het ritselen van de herfstbladeren. Het maakte niet uit wat ze zeiden, net zoals het niet uitmaakte dat Nadia haar had afgewezen. Elizabeth had geen ander antwoord verwacht op de eerste uitnodiging.

Maar de Ene Beneden had Nadia gezien. Haar potentie naar waarde geschat.

En wat de Ene Beneden wilde, zou Hij krijgen.

Daar zou Elizabeth voor zorgen.

‘Hoe bestaat het in vredesnaam dat Elizabeth nog leeft?’ zei Mateo vanachter het stuur, terwijl hij af en toe achteromkeek naar de achterbank, waar Nadia zat met Verlaines hoofd tegen haar schouder. ‘Dat zou onmogelijk moeten zijn.’

‘Nee hoor.’ Nadia bleef Verlaine koelte toewuiven. Hoewel die inmiddels weer bij was, was ze helemaal verdwaasd. Ik had moeten weten dat ze hier te fragiel voor was, dacht Nadia bij zichzelf. ‘Alles wat ik dacht dat Elizabeth probeerde te doen, dat was niet eens haar plan. Alleen maar de schaduw daarvan. Ik heb kennelijk totaal niet begrepen wat ze in haar schild voerde.’

Mateo keek weer even achterom. ‘Maar je hebt haar wel weten te stoppen.’

‘Ik heb weten te voorkomen dat ze dit stadje verwoestte. Ik heb haar niet weten te stoppen bij wat ze eigenlijk wilde doen, wat dat ook mocht zijn.’ Haar onwetendheid stak even erg als haar falen, maar Nadia weigerde zich eraan over te geven. Oké, prima, dit keer had Elizabeth kunnen ontkomen. Maar de volgende keer niet.